

En älsklig vän.

1. Man kan ej möde oss förtret,
I världen gå förlit,
Det må jag och beklaga mig,
Jag är ej eller fri;
Meniskorne som råder mig
At komma dit och bo,
Hvar^{jag} skal lefva all min tid,
I ångest och oro.
2. At laste dem för deras råd,
Det blyges þ och vid,
När jag med hänne ej kan få
Rätt lust och nöjsam tid;
Och när jag detta ej kan få,
Hvad gagnar det då mig,
Med hänne jag då lefva må,
I afvund all min tid.

3. Rikedom och gods ej hjälpa kan,
 Ej pengar eller gull,
 När man skal lefwa all sin tid,
 Ängstlig och sorgesfull,
 Men när man til nöd torftighet,
 I denna werlden får,
 Och lefwer med förnöjelse,
 Man glad af werlden går.

4. Jag suckat hafwer mången gång,
 Och bedit til min Gud,
 Han wille sjelf utwälja mig
 En skön och dygdig Brud,
 Som jag så kunde lefwa med,
 På denna worldsens b',
 Wi samlas må i Himmelen,
 När wi en gång skal dö.

5. Men en del vil inbilla sig,
 At menniskorna kan,
 Sjelf ork så laga ägta stånd,
 Förutan Guds bistånd;
 Men det war ej förnuftelz,
 Af gamla menniskor,
 Nej! Giftermål dock wisselz
 Af Gud beskickat är.

6. At folck wäl mycket göra kan,
 Som HERRoen är emot,
 Det gör ej en; men mången Man,
 Men det är twert emot
 At något Giftermål kan ske,
 Det ju beskickat är,
 Utaf den aldre wisaste,
 Som allas hjertan ser.

241
7. Til Gud jag beder innerlig,
Och detthwar dag och stund,
Han wil instyrka allt mitt folk,
At de ej nogorlund,
Förhindra kan den Kärleghet,
Jag til en Flicka har,
Ack! HERre Gud, du gifwe det,
At hon min Hustru war.

8. Til denna Flicka har jag haft
En lördig Kärleghet,
Hon aldrig af mitt hjerta går,
I alla min lifstid,
Skönt hon ej äger stor rikedom,
Som önskas af en del,
Men när jag tänker mig rätt om,
Seswar jag altid wäl.

9. Ingen den synd försvarar han,
Som två vil skilja åt,
Som af upriktig kärlighet,
Vil älska utan hat.
Ej eller någon det förmår,
När Gud vil det skal ske;
Så hjälper icke menn' skors råd,
Det kan vi dagligt se.

10. Som Fåglen vid den klara dag,
På marken lustig är,
Likaså är det ook med mig,
När jag den Flickan ser:
Hon är den äldrskönaste,
Som för min ögon står,
O! hvilken hjertans sorg det är,
Om jag ej henne får.

11. Den första gång jag härne såg,
 Mitt hjerta blef upståndt,
 Och sedan hafwer jag hwar dag,
 På denna Plickan tänkt;
 Ja, hwar en dag jag härne ser,
 Mitt hjerta fögder sig,
 Och härnes hjerta likaså,
 Af kärleghet til mig.

12. All den åtri af kärleghet,
 Som jag nu skrifwer om,
 Det är en tid af fyra år,
 Sedan den först upkom;
 Som aldrig någon menniska,
 På denna worldsens jord,
 Har west deraf det minsta förr,
 An nu ets fjerdels är.

13. Til hennē jeg ej kunde gå,
Den alderførste gang,
Før en det uppenbaret blef,
Af en nærslægtad man,
Jeg blef af alt mit folk tilspord,
Om det med mig var så,
At jeg til hennē denna tid,
Mot deraf vilje går.

14. Tænk da kurdant mit hjerte blef,
Jeg viste intet råd,
Jeg gik og tænkte vid mig sjelf,
Jeg sukkede og grät;
Til slutet jeg da reddning fik,
At jeg slapp ut dermed;
Men derved er endnu en druck,
Som jo mig græmer vid.

15. Ej någon oss åtskilja kan,
 Utan den Store Gud,
 Ty jag har öfverit hvarne til,
 Så det ser farligt ut:
 Om jag skull' drucka hvarne nu,
 Min själ den står i pant,
 Så framt som jag vil Nåde få,
 Så är allt detta sant.

16. Rätt aldrig jag förglömma vil,
 Min älskeliga Mö,
 För Gud vet sitt allwise råd,
 At en af oss skal dö.
 Vi må då til en annan ort,
 Som ej kan ände få,
 Gud gifwe vi kan hålla foot,
 Den tränga väg at gå.

(Der Frö H. Wasastjernas Samling)